

Arrest

nr. 222 299 van 6 juni 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is op 18 januari 2015 op het grondgebied binnengekomen en was in het bezit van een Tunesisch paspoort met een Frans visum, geldig van 8 januari 2015 tot 7 maart 2015.

1.2. Op 31 maart 2017 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.3. Op 16 november 2017 werd verzoeker andermaal aangehouden en werd hem opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.4. Naar aanleiding van een politie-interventie bij een familiale ruzie wordt aan verzoeker op 22 juli 2018 een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13) en een inreisverbod van

drie jaar opgelegd. Verzoeker diende tegen deze beslissingen een beroep tot schorsing en tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in, dat werd verworpen bij arrest van de Raad met nr. 212 317 van 14 november 2018.

1.5. Op 9 januari 2019 werd opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

Binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn/haar arrestatie.

Betrokkene werd aangetroffen terwijl hij aan de slag was als ruitenwasser. Hij kon geen geldige arbeidskaart voorleggen. PZ Gent stelde hiervan een pv op voor zwartwerk. Gezien de illegale status van betrokkene is er een risico tot nieuwe inbreuken op de arbeidswetgeving. Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerder bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 22/07/2018.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 22/07/2018.

Betrokkene verklaart dat hij in België wenst te blijven omdat hij in Tunesië geen toekomst heeft. Hij verklaart hier een partner te hebben C. A., een Belgische vrouw wiens kind hij wil erkennen. Volgens betrokkene is de erkenningsprocedure opgestart bij de stad Gent. Correspondentie in het dossier met de stad Gent wijst er echter op dat de zogenaamde partner van betrokkene het niet eens is met deze erkenning, zij kwam op 24/07/2018 melden bij de stadsdiensten dat betrokkene deze erkenning enkel wenst aan te gaan omdat hij op die manier een verblijfsrecht wenst te bekomen. Wij kunnen de erkenning van dit kind dus niet serieus nemen. Het staat betrokkene vrij om vanuit Tunesië op legale manier terug te komen naar België, hij kan hiervoor ook een schorsing van het inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende procedures ter zake. Indien de relatie tussen de zogenaamde partner en betrokkene nog steeds aan de gang is, kan de partner met haar kind betrokkene achterna

reizen naar Tunesië of hem daar gaan bezoeken. Op geen enkel moment is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet;

Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet;

Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet—materiële en formele motiveringsverplichting;

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht;

Schending van het redelijkheidsbeginsel;

Schending van de rechten van het kind - Schending van het artikel 22bis GW en het art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;

Schending van het artikel 8 EVRM;

Schending van het artikel 3 EVRM.

4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partij, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalden termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2° 5° 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalden termijn te verlaten afgeven: (...)"

(eigen onderlijning)

Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene, zoals er zijn:

- *De gezinsbanden van de verzoeker in België; Het kind van de verzoekende partij, dat in België werd geboren en zelf Belg is;*
- *De zorgwekkende gezondheidstoestand van het kind; De Dienst Vreemdelingenzaken baseert haar motivering op een zeer summiere en selectie schets van de individuele situatie van de verzoeker, de medische achtergrond van zijn zoon en de familiale banden in België.*

4.3.

Bovendien moet de Dienst Vreemdelingenzaken bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing rekening houden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald met het gezinsleven. Dit is expliciet vervat in het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HVJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 EVRM en noodzaakt een individueel onderzoek, zodat wordt gewaarborgd dat DVZ, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, rekening houdt met

welbepaalde fundamentele rechten, onder andere het gezins- en familieleven van de vreemdeling. Het individueel onderzoek, in het kader van artikel 74/13 Vw kan enkel een nuttig effect kennen, indien zorgvuldig en volledig wordt gevoerd. Een selectieve lezing van de aangereikte informatie volstaat niet. De loutere vermelding dat er rekening gehouden is met artikel 74/13 Vw, kan de schending van de motiveringsplicht niet verhelpen, indien er niet met alle omstandigheden rekening is gehouden. Er is geen rekening gehouden met de specifieke en humanitaire omstandigheden. De motiveringsplicht is hierdoor geschonden.

4.4.1.

Gezondheidstoestand van het kind van de verzoeker - belang van het kind

a)

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt:

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.
2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist"

b) Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

c) Volgens General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag [UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind. Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende :

- Mening van het kind;
- Identiteit van het kind;
- Behoud van de familiale banden;
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind;
- Kwetsbaarheid;
- Recht op gezondheid ;
- Recht op onderwijs.

Uit het onderstaande zal blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen zorgvuldige analyse heeft gemaakt van het belang van het kind. Het belang van het kind wordt zelfs niet vermeld in de bestreden beslissing.

Op datum van 22/11/2017 is de zoon van de verzoeker en zijn vriendin mevrouw C., A. prematuur geboren. Jongeheer C., H. werd meteen opgenomen op de afdeling Neonatale intensieve zorg van het UZ Gent. Hij verbleef daar drie maanden tot en met 22/02/2018. De verzoeker legt hiervan de opnameverklaring van het UZ Gent d.d. 22/11/2017 die hij als zijnde de vader heeft ondertekend (zie stuk 3). Hij legt bovendien een attest van neonatale intensieve zorg van de UZ Gent voor d.d. 02/08/2018 (zie stuk 4).

Op heden is de zoon van de verzoeker, één jaar en drie maanden oud en heeft hij nog steeds bijzondere zorgen nodig.

Voor de minderjarige C. H., is de aanwezigheid van beide ouders in België uiteraard noodzakelijk. Gezien zijn Belgische nationaliteit, jonge leeftijd en gezondheidstoestand kan het gezinsleven niet in Tunesië voortgezet worden.

Het art. 22bis van de Grondwet en het art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie bevestigen dat een kind het recht heeft op een voortdurend contact met zijn beide ouders, een verbreking van dit contact kan enkel geschieden indien dit in het belang van dit kind is. Gezien de gezondheidssituatie van het kind is het niet opportuun een scheiding tweeweg te brengen tussen kind en zijn vader. De verzoeker ziet niet in hoe zijn terugkeer in het belang kan zijn van zijn kind. De verwerende partij schendt de motiveringsplicht door het hoger belang van het kind niet in overweging te nemen, terwijl er weldegelijk elementen bekend waren waarover gemotiveerd diende te worden. De verweerder diende immers beroep tegen het de bijlage 13 en de bijlage 13 sexies genomen op datum van 22/07/2018 en betekend op 22/07/2018. Tijdens de beroepsprocedure werd de gezondheidstoestand van H. en het belang van het kind reeds aangehaald. De verwerende partij had kennis van deze omstandigheden doch motiveerde er niet over.

4.4.2 Het gezinsleven van de verzoeker - contact met zijn zontje

-4.4.2.1

Aangaande het gezinsleven van de verzoeker stelt de verwerende partij dat:

"Hij verklaart hier een partner te hebben C. A. een Belgische vrouw wiens kind hij wil erkennen. Volgens betrokkene is de erkenningsprocedure opgestart bij de stad Gent Correspondentie in het dossier met de stad Gent wijst er echter op dat de zogenaamde partner van betrokkene het niet eens is met deze erkenning, zij kwam op 24/07/2018 melden bij de stadsdiensten dat betrokkene deze erkenning enkel wenst aan te gaan omdat hij op die manier een verblijfsrecht wenst te bekomen. Wij kunnen de erkenning van dit kind dus niet serieus nemen. Het staat betrokkene vrij om vanuit Tunesië op legale manier terug te komen in België, hij kan hiervoor ook een schorsing van het inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende procedures ter zake. Indien de relatie tussen zogenaamde partner en betrokkene nog steeds aan de gang is, kan de partner met haar kind betrokkene achterna reizen naar Tunesië of hem daar gaan bezoeken. Op geen enkel moment is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM."

(zie stuk 1)

De verwerende partij kan in dit dossier niet ernstig voorhouden dat er geen beschermenswaardig gezinsleven is.

a)

De verzoeker heeft een relatie met mevrouw C. sinds mei 2015.

b)

Mevrouw C. heeft nog een dochter van 6 jaar oud uit een vorige relatie, A. V. H. De verzoeker hielp haar bij de opvoeding van die dochter en hieruit is hun relatie gegroeid. De verzoeker woont samen met mevrouw C. en heeft dit in het verleden ook gedaan. Hij legt er staving een huurcontract op hun beider naam voor van 30/07/2016 op het adres (...) (zie stuk 5). Op heden woont de verzoeker samen met zijn partner aan de (...).

c) Op datum van 22/11/2017 werd de zoon van de verzoeker en zijn vriendin, jongeheer C., H. geboren. Doordat het kindje prematuur was, werd hij opgenomen in de Neonatale intensieve zorg van het UZ Gent van 22/11/2017 tot 22/02/2018.

De verzoeker legt hiervan de opnameverklaring van het UZ Gent d.d. 22/11/2017 die hij als zijnde de vader heeft ondertekend (zie stuk 3). Hij legt bovendien een attest van neonatale intensieve zorg van de UZ Gent voor d.d. 02/08/2018 (zie stuk 4).

Op heden is de zoon van de verzoeker, één jaar en drie maanden oud en heeft hij nog steeds bijzondere zorgen nodig. De verzoeker is trouwens de biologische vader van H.

d) De verzoeker was in Tunesië gehuwd met mevrouw B., D., geboren op 26/05/1986. Op datum van 22/05/2018 is de verzoeker officieel gescheiden van zijn echtgenote. De verzoeker kon hierdoor zijn zoon niet erkennen omdat hij geen bewijs van ongehuwde staat kon voorleggen. De verzoeker heeft deze bewijzen ondertussen verkregen en de aanvraag tot erkenning is nog steeds hangende (zie stukken 6 en 7).

De verwerende partij verwijst naar het feit dat mevrouw C. op 24/07/2018 zou hebben verklaard tegen de ambtenaar aan het loket dat verzoeker zijn zoon enkel wil erkennen om vaste voet in België te krijgen en dat hij niets voor het kind zou betalen.

Het betreft een mail van 17 augustus 2018 van mevrouw C. R. aan S. van de cel schijnerkenningen: "Mevrouw verklaarde op 24/7/2018 aan het loket dat mijnheer alleen het kind wil erkennen om vaste voet in België te krijgen.

Hij zou geld opsturen naar zijn vrouw in Tunesië, maar heeft nog nooit iets voor het kind willen betalen. Onze collega had haar gezegd alles op papier te zetten en bij ons binnen te brengen, maar wij hebben niets ontvangen." (zie administratief dossier, eigen markering) De verzoeker wenst te vermelden dat een eenzijdige vaststelling is van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Er ligt geen enkel bewijs voor dat dit gesprek heeft plaatsgevonden en mevrouw C. betwist dit formeel. Ze heeft bovendien nooit iets formeel op papier gezet hierover en staat volledig achter de erkenning van H. door de verzoeker.

e) De relatie tussen de verzoeker en mevrouw C. is sinds november 2018 terug goed en ze wonen weer terug samen aan de (...).

Dit blijkt vooreerst uit de verklaringen van de verzoeker bij de politie van Gent op 23/11/2018 (zie stuk 9):

"Vraag: Wat kan u ons vertellen over de feiten u ten laste gelegd?

Antwoord: Ik heb in het verleden een probleem gehad met A. Dit door het toedoen van haar ex. Ik heb een relatie met haar, wij hebben samen een kind. Ik herinner mij die dag. Ik heb haar inderdaad gevolgd. Ik wou haar gewoon vragen achter mijn kind; Het was reeds 4 maanden geleden dat ik mijn kind H., had gezien. Ook dit door toedoen van haar ex. Ik ben A. gevolgd tot in de Lijn-winkel.

[...] Vraag: Hebt u nog contact, op gelijk welke manier, met A.? Wanneer was de laatste keer?

Antwoord: Ja wij vormen opnieuw een koppel. Dit sinds vorige zondag. Ik heb opnieuw contact gehad met A. via Messenger. Wij hebben afgesproken en elkaar gezien. Wij hebben goed met elkaar kunnen praten. Wij hebben alles uitgepraat Momenteel zijn wij dus weer samen. Ik verblijf opnieuw bij haar in de (...). Dit ook samen met ons zoontje H.

Vraag: Hoe zit de situatie met H. in elkaar?

Antwoord: Het dossier rond de erkenning rond mijn zoontje H. is nu volledig. De echtscheidingsdocumenten vanuit Tunesië zitten eveneens in het dossier. Het is nu aan het Parket om een beslissing te nemen. A. heeft ook geen problemen om het kind te laten erkennen door mij. Ik ben uiteraard de biologische vader van H.

Vraag: Hebt u H. erkent ?

Antwoord: Het dossier is nog lopende.

Vraag: Is er een regeling omtrent bezoek- en omgangsrecht rond H.?

Antwoord: Dit is nog niet aan de orde. Momenteel verblijf ik ook bij A. en mijn zoontje.

Vraag: Ondersteunt u H. en/of A. op enige manier (financieel, materieel)?

Antwoord: Ik onderhoud H. door voor hem te zorgen. Ik ga kledij, melk, voeding en pampers kopen voor hem.

Vraag: Wat zijn uw intenties naar H. toe ?

Antwoord: Ik wil hem erkennen. Ik wil hem goed opvoeden. Ik wil verantwoordelijk zijn voor hem. Ik draag ook zorg voor de dochter van A. (A.). Betreft de dochter van A. met L. V. H.. A. verblijft eveneens bij A. Voor zover ik weet is er geen regeling rond haar. Zij blijft continue bij A.. Voor zover ik weet kijkt L. niet om naar zijn dochter.

Vraag: Wat zijn uw intenties toe naar A.?

Antwoord: Wij vormen momenteel een koppel en wil dit zo houden.

Vraag: Waar woont of verblijft u momenteel?

Antwoord: Bij A. en H. in de (...)." (zie stuk 9).

f) De verzoeker legt verder enkele foto's voor die hij op zijn Facebook-account heeft gepost (zie stuk 10). Het betreft volgend foto's:

-De verzoeker met A. C. gepost op 13/11/2018;

-De verzoeker met zijn zoon H. in het Paul De Smet De Naeyer park gepost op 28/01/2019;

-De verzoeker met A. C., H. en A. in het Paul De Smet De Naeyer park gepost op 28/01/2019;

-Foto van de verzoeker met zijn zoon H. gepost op 31/12/2018;

-Foto's van kort na de bevalling van H..

De verzoeker wenst verder te verwijzen naar de volgende rechtspraak en principes in het kader van artikel 8 EVRM met betrekking tot het bepalen of er sprake is van een familie- of gezinsleven.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- en gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit v. Turkije (GK), § 93).

De verzoeker benadrukt dat, wat koppels betreft, het begrip 'gezin' niet mag worden beperkt tot gehuwde koppels, maar dat dit dient te worden uitgebreid tot andere defacto gezinsrelaties buiten het huwelijk (EHRM 18 december 1986, Johnstone & others v. Ierland, § 56; EHRM 3 april 2012, Van der Heijden v. Nederland, § 50). Er moet sprake zijn van een stabiele defacto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening gehouden worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Josheph Grant v. Verenigd Koninkrijk, § 30). De verzoeker heeft weldegelijk een beschermenswaardige relatie met A. C.

- 4.4.2.2

Fair-balance test en positieve verplichting voor de staat De verzoeker wenst verder te wijzen op het feit dat bij een beschermingswaardig gezinsleven er een afweging dient te worden gemaakt tussen het gezinsleven en het algemeen belang. In het arrest Jeunesse van het EHRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK)) zet het Hof een aantal factoren uiteen die in concreto dienen nagegaan te worden om te beoordelen of er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die een positieve verplichting voor de lidstaat teweeg brengen. In de zaak Jeunesse neemt het EHRM als uitgangspunt, het irregulier verblijf van de verzoekende partij in overweging. Vervolgens past het Hof in essentie de voormelde principes (weging van de factoren) in concreto toe:

1. nationaliteit en verblijfsstatus van de gezinsleden
 2. de aan/afwezigheid van inbreuken op wetgeving in het gastland of andere elementen van immigratiecontrole of openbare orde en duur dat verzoekster werd getolereerd
 3. aan/afwezigheid van onoverkomelijke hindernissen voor de ouder met vreemde nationaliteit om het gezinsleven in het land van oorsprong voort te zetten
 4. de mate waarin het gezinsleven wordt verscheurd en de impact op de kinderen van de verwijdering van de ouder
 5. de band tussen de vreemdeling, gezinsleden en het gastland/land van oorsprong. De verzoeker kan enkel vaststellen dat er in de bestreden beslissing geen sprake is van een zorgvuldige belangenafweging. De verzoekster zette hoger, de humanitaire omstandigheden uiteen waaruit blijkt dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven (zie 4.4.2.1). De bestreden maatregel is disproportioneel ten opzichte van de hogervermelde omstandigheden.
- verzoeker is vader van een Belgisch kind dat 1,5 jaar oud is;
 - de erkenningsprocedure is nog hangende en de moeder stemt in de erkenning toe;
 - verzoeker woont in België samen met mevrouw C. sinds 2015;
 - de zoon van verzoeker heeft bijzondere zorgen nodig;
 - de verzoeker neemt ook de zorg op voor de dochter van zijn partner uit een vorige relatie A.h V. H.

De verweerder diende immers beroep tegen het de bijlage 13 en de bijlage 13 sexies genomen op datum van 22/07/2018 en betekend op 22/07/2018. Tijdens de beroepsprocedure werd de gezondheidstoestand van H., het belang van het kind reeds aangehaald en de gezinsbanden van de verzoeker met België. De verzoeker kan zich overigens niet voorstellen hoe zijn partner en zijn zontje van 1,5 jaar naar Tunesië zouden verhuizen terwijl ze daar nooit hebben gewoond. De zoon van de verzoeker heeft nog steeds medische zorgen nodig gelet op het feit dat hij prematuur is geboren. Bovendien is er nog het feit dat er voor A. op heden een verblijfsregeling wordt uitgewerkt door de familierechtbank van Gent. De vader van A., de heer L. V. H. wenst haar te zien. Mevrouw C. dient dus te kiezen tussen haar dochter A. en de verzoeker. Het gezin wordt door de beslissing van de verwerende partij uit elkaar gerukt. De motivering is niet realistisch en uiterst stereotiep. De motiveringsplicht in het licht van artikel 8 EVRM is geschonden.

4.4.3.

De mogelijkheden tot regularisatie van het verblijf van de verzoeker in België De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat zij de erkenning van de zoon van de verzoeker "niet serieus kunnen nemen". Verwijzend naar de hoger besproken correspondentie met de stad Gent. De verzoeker stelt dat de verwerende partij toch wel zeer veel waarde hecht aan een eenzijdige verklaringen van een ambtenaar en de andere elementen van het dossier negeert. De verwerende partij verwijst naar het feit dat mevrouw C. op 24/07/2019 zou hebben verklaard tegen de ambtenaar aan het loket dat verzoeker zijn zoon enkel wil erkennen om vaste voet in België te krijgen en dat hij niets voor het kind zou betalen. Het betreft een mail van 17 augustus 2018 van mevrouw C. R. aan S. van de cel schijnerkenningen: "Mevrouw verklaarde op 24/7/2018 aan het loket dat mijnheer alleen het kind wil erkennen om vaste voet in België te krijgen. Hij zou geld opsturen naar zijn vrouw in Tunesië, maar heeft nog nooit iets voor het kind willen betalen. Onze collega had haar gezegd alles op papier te zetten en bij ons binnen te brengen, maar wij hebben niets ontvangen." (zie administratief dossier, eigen markering) De verzoeker wenst te vermelden dat dit een eenzijdige vaststelling van de ambtenaar van de burgerlijke stand betreft. Er ligt geen enkel bewijs voor dat dit gesprek heeft plaatsgevonden en mevrouw C. betwist dit dan ook formeel. Ze heeft bovendien nooit iets formeel op papier gezet hierover en staat volledig achter de erkenning van H. door de verzoeker. De verwerende partij houdt ook geen rekening met de verklaringen van de verzoeker. De verklaringen van de verzoeker bij de politie van Gent op 23/11/2018 zijn als volgt (zie stuk 9): "Vraag: Wat kan u ons vertellen over de feiten u ten laste gelegd? Antwoord: Ik heb in het verleden een probleem gehad met A.. Dit door het toedoen van haar ex. Ik heb een relatie met haar, wij hebben samen een kind. Ik herinner mij die dag. Ik heb haar inderdaad gevolgd. Ik wou haar gewoon vragen achter mijn kind; Het was reeds 4 maanden geleden dat ik mijn kind H., had gezien. Ook dit door toedoen van haar ex. Ik ben A. gevolgd tot in de Lijn-winkel.

[...]

Vraag: Hebt u nog contact, op gelijk welke manier, met A.? Wanneer was de laatste keer? Antwoord: Ja wij vormen opnieuw een koppel. Dit sinds vorige zondag. Ik heb opnieuw contact gehad met A. via Messenger. Wij hebben afgesproken en elkaar gezien. Wij hebben goed met elkaar kunnen praten. Wij hebben alles uitgepraat. Momenteel zijn wij dus weer samen. Ik verblijf opnieuw bij haar in de (...). Dit ook samen met ons zoontje H..

Vraag: Hoe zit de situatie met H. in elkaar?

Antwoord: Het dossier rond de erkenning rond mijn zoontje H. is nu volledig. De echtscheidingsdocumenten vanuit Tunesië zitten eveneens in het dossier. Het is nu aan het Parket om een beslissing te nemen. A. heeft ook geen problemen om het kind te laten erkennen door mij. Ik ben uiteraard de biologische vader van H..

Vraag: Hebt u H. erkent ?

Antwoord: Het dossier is nog lopende.

Vraag: Is er een regeling omtrent bezoek- en omgangsrecht rond H.?

Antwoord: Dit is nog niet aan de orde. Momenteel verblijf ik ook bij A. en mijn zoontje.

Vraag: Ondersteunt u H. en/of A. op enige manier (financieel, materieel)?

Antwoord: Ik onderhoud H. door voor hem te zorgen. Ik ga kledij, melk, voeding en pampers kopen voor hem.

Vraag: Wat zijn uw intenties naar H. toe ?

Antwoord: Ik wil hem erkennen. Ik wil hem goed opvoeden. Ik wil verantwoordelijk zijn voor hem. Ik draag ook zorg voor de dochter van A. (A.). Betreft de dochter van A. met L. V. H. A. verblijft eveneens bij A.. Voor zover ik weet is er geen regeling rond haar. Zij blijft continue bij A.. Voor zover ik weet kijkt L. niet om naar zijn dochter.

Vraag: Wat zijn uw intenties toe naar A.?

Antwoord: Wij vormen momenteel een koppel en wil dit zo houden.

Vraag: Waar woont of verblijft u momenteel?

Antwoord: Bij A. en H. in de (...)." (zie stuk 9).

De verzoeker heeft een duidelijke wil om zijn verantwoordelijkheid te nemen, zijn verblijfsstatus te legaliseren en voor zijn zoontje te zorgen. De verwerende partij gaat hieraan voorbij in de bestreden beslissing.

De verwerende partij stelt verder in de bestreden beslissing dat de verzoeker niet de vigerende procedure zou volgen:

"Het staat betrokkene vrij om vanuit Tunesië op legale manier terug te komen in België, hij kan hiervoor ook een schorsing van het inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende procedures terzake." (Zie stuk 1)

De verzoeker stelt dat het schorsen of opheffen van een inreisverbod tot de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij behoort. Het is dan ook een loutere hypothetische veronderstelling dat de verwerende partij het inreisverbod zomaar zou opheffen. De verzoeker volgt bovendien wel de vigerende procedure nl. de gezinshereniging met zijn Belgische zoon. De verzoeker is op heden op weg om het kind waarvan hij de biologische vader is te erkennen. De volgende stap is een gezinshereniging aanvragen met het kind overeenkomstig artikel 40ter Vreemdelingenwet. Dit kan vanuit België bij de gemeente van verblijf.

De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat de verzoeker weldegelijk de vigerende procedure volgt. De verwerende partij schendt de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.4.4.

Schending van artikel 3 EVRM De verzoeker wenst zich verder ook te beroepen op artikel 3 EVRM dat het volgende stelt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Op datum van 22/11/2017 is de zoon van de verzoeker en zijn vriendin mevrouw C., A. prematuur geboren. Jongheer C., H. werd meteen opgenomen op de afdeling Neonatale intensieve zorg van het UZ Gent. Hij verbleef daar drie maanden tot en met 22/02/2018. De verzoeker legt hiervan de opnameverklaring van het UZ Gent d.d. 22/11/2017 die hij als zijnde de vader heeft ondertekend (zie stuk 3). Hij legt bovendien een attest van neonatale intensieve zorg van de UZ Gent voor d.d. 02/08/2018 (zie stuk 4). Op heden is de zoon van de verzoeker, één jaar en drie maanden oud en heeft hij nog steeds bijzondere zorgen nodig. De zoon van verzoeker heeft zijn beide ouders nodig om voor hem te zorgen. Hij werd immers prematuur geboren. De verwerende partij gaat er vanuit dat de partner van de verzoeker niets belet om hem naar Tunesië te volgen. In Tunesië is de medische zorg voor H. echter niet gewaarborgd en dit zou kunnen leiden tot een situatie die een schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. De verwerende partij maakt deze belangenafweging, waaruit blijkt dat de motivering uiterst

stereotiep is. De motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden in het licht van artikel 3 EVRM Zoals hoger uiteengezet is sprake van een beschermenswaardig gezinsleven:

4.5. BESLUIT

De bestreden beslissing is op een groot aantal punten niet of niet zorgvuldig genoeg gemotiveerd. De verwerende partij had ontegensprekelijk kennis van de omstandigheden die hierboven zijn aangehaald gelet op het feit dat er een beroep bij Uw Raad werd ingediend tegen de beslissingen bijlage 13 en de bijlage 13 sexes genomen op datum van 22/07/2018 en betekend op 22/07/2018. De procedure werd afgesloten met arrest nr. 212 317 van 14 november 2018. Het is ook hierdoor dat de verzoeker op de hoogte is van de correspondentie waarnaar de verwerende partij verwijst om de oprechte motieven van de verzoeker met betrekking tot de erkenning te betwisten. De verwerende partij houdt geen rekening met het hoger belang van het kind en motiveert zeer stereotiep wat artikel 8 E.V.R.M. betreft. In casu is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen zorgvuldige afweging heeft gemaakt. Er werd geen rekening gehouden met het gezins- en familiaal leven. In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig."

2.1.2. In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat zijn zoon met zijn Belgische vriendin A.C. bijzondere zorgen nodig heeft en dat een scheiding tussen vader en kind niet opportuun is. De verwerende partij zou hier onvoldoende rekening mee hebben gehouden. In het arrest nr. 212 317 van 14 november 2018 beoordeelde de Raad verzoekers grief met betrekking tot zijn zoon reeds als volgt:

"Verzoeker voert in een eerste onderdeel aan dat hij met zijn ex-partner A. C. een kind heeft dat prematuur werd geboren op 20 november 2017. Het kind heeft actueel nog steeds bijzondere zorgen nodig en verzoekers aanwezigheid als ouder is dan ook vereist in het hoger belang van het kind. Hij voert aan dat hij vanuit Tunesië een dergelijke zorg niet zou kunnen opnemen en dat een louter contact per telefoon of via internet geenszins voldoende is om de zorg voor zijn kind op te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt evenwel op dat het kind niet door verzoeker werd erkend. Hij zet hieromtrent weliswaar uiteen dat hij geen attest van ongehuwde staat kon voorleggen omdat zijn echtscheiding in Tunesië nog niet beëindigd was. Verzoeker legt ter terechtzitting een stuk neer waaruit blijkt dat de echtscheiding op 22 mei 2017 werd uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg van Sousse (Tunesië). Evenwel blijkt ter terechtzitting niet dat verzoeker ondertussen reeds nieuwe stappen heeft ondernomen om het kind te erkennen.

De Raad kan slechts uitgaan van de feiten zoals ze voorliggen en stelt dan ook vast dat er actueel geen juridische band kan worden vastgesteld tussen verzoeker en het kind van zijn ex-vriendin. Verzoeker brengt daarnaast ook geen enkel stuk aan waaruit kan blijken dat hij daadwerkelijk de zorg heeft over het kind. Met betrekking tot het effectieve verblijf van zijn kind blijkt uit zijn uiteenzetting dat de relatie met de moeder van het kind werd beëindigd en dat hij niet meer samenwoont met haar. Verzoekers betoog dat zijn steun vereist is, wordt met geen enkel concreet element aannemelijk gemaakt. Verzoeker betwist niet dat hij actueel bij zijn tante woont en niet meer bij zijn ex-partner, noch met hun gemeenschappelijk kind. Het is de vraag hoe en in welke mate verzoeker - die actueel nog steeds niet het kind heeft erkend en aldus de jure niet wordt beschouwd als de vader - dan wel de zorg voor het kind opneemt. Verzoeker blijft volledig in gebreke om hieromtrent concrete elementen aan te brengen.

Ook op het afschrift van de geboorteakte wordt verzoeker niet als vader vermeld. De verwerende partij merkt in de nota met opmerkingen ook op dat zijn ex-vriendin op 24 juli 2018 voor de ambtenaar van de stad Gent heeft verklaard dat hij het kind enkel wil erkennen met het oog op een verblijfsrecht in België en dat hij nog nooit iets heeft bijgedragen aan de opvoeding van het kind, hoewel hij geld opstuurt naar zijn ex-vrouw in Tunesië. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk de zorg voor het kind opneemt, acht de Raad het motief, dat een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven heeft van deze kinderen, in casu niet kennelijk onredelijk. In de mate verzoeker aanvoert dat zijn ex-partner hem het telefonisch contact met zijn zoon zou ontzeggen, is dit niet het gevolg van de bestreden beslissing, maar van het conflict tussen beide ex-partners. Verzoeker voert geen element aan waaruit kan blijken dat hij momenteel nog enige omgang heeft met het kind."

Thans betoogt verzoeker dat hij inmiddels terug contact zou hebben met A.C. en dat zij opnieuw een relatie met elkaar zouden hebben. Verzoeker beperkt zich evenwel tot enkele verklaringen en het neerleggen van een aantal Facebook-foto's met zijn vriendin en hun zoon. Verzoekers algemene verklaringen en enkele foto's tonen niet aan dat de situatie ingrijpend is gewijzigd ten aanzien van de beoordeling in het arrest van de Raad met nr. 212 317 van 14 november 2018. Evenmin blijkt dat verzoeker inmiddels zijn zoon al zou hebben erkend. Verzoekers verklaringen tonen niet aan dat verzoeker inderdaad de zorg voor zijn zoon opneemt, noch toont hij aan dat er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven. Verzoeker brengt te weinig concrete elementen aan die de beoordeling,

gemaakt in het arrest van 14 november 2018, kunnen wijzigen. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met zijn laatste verklaringen.

In het tweede onderdeel voert verzoeker aan dat er wel degelijk sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Hij wijst op het feit dat hij opnieuw zou samenwonen met A.C. en hun zoon.

Waar verzoeker de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand betwist, merkt de Raad op dat de familierechtbank exclusief bevoegd is om hiervan kennis te nemen. Verzoeker voert nergens aan dat hij tegen die weigeringsbeslissing een beroep bij de familierechtbank zou hebben ingediend. In het arrest van de Raad met nr. 212 317 van 14 november 2018 oordeelde de Raad over verzoekers gezinsleven:

“Waar verzoeker verwijst naar het arrest Jeunesse van het EHRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §108 en 114) en betoogt dat onvoldoende rekening werd gehouden met het belang van het kind, kan niet worden betwist dat de bestreden beslissingen wel degelijk een motivering bevatten in het licht van het belang van het kind. Uit hogestaande bespreking blijkt niet dat verzoeker elementen aanvoert die wijzen op uitzonderlijke omstandigheden die een positieve verplichting voor België teweegbrengen. De Raad merkt verder ook op dat uit het voorgelegde echtscheidingsvonnis ook blijkt dat verzoeker nog steeds een domicilie heeft in Tunesië en gezinsbanden onderhoudt met het kind uit zijn eerste huwelijk. Ook dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als een indicatie dat verzoeker geen banden meer zou hebben in het land van herkomst. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er in casu sprake is van onoverkomelijke hinderpalen die het gezinsleven uit Tunesië zouden verhinderen.”

De Raad herinnert eraan dat verzoeker slechts in 2015 het grondgebied is binnengekomen met een Frans visum voor kort verblijf, dat hij nooit werd toegelaten of gemachtigd tot een lang verblijf, dat hij in het verleden reeds drie maal een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en dat er hem op 22 juli 2018 een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd.

Artikel 8 van het EVRM houdt niet het recht voor een vreemdeling in om het grondgebied van een staat waarvan men geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM houdt evenmin voor een staat de algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). In de huidige zaak blijkt dat verzoeker zeer goed wist dat zijn verblijf op het grondgebied precair was en dat hij het grondgebied diende te verlaten. Met het neerleggen van Facebook-berichten van foto's van parkwandelingen en de niet-gestaafde bewering dat ze sinds kort terug zouden samenwonen, toont verzoeker niet aan dat er *in casu* sprake zou zijn van hinderpalen die een positieve verplichting zouden kunnen meebrengen voor de Belgische staat. In het bestreden bevel wordt dan ook terecht gemotiveerd dat verzoeker vanuit Tunesië een vraag om gezinshereniging en een verzoek tot opheffing van het inreisverbod kan indienen en dat zijn partner hem met haar kind kan bezoeken in Tunesië.

Waar verzoeker ook nog wijst op het feit dat A.C. ook nog een dochter heeft uit een vorige relatie, toont hij evenmin voldoende concrete elementen aan die zouden kunnen leiden tot een positieve verplichting en waar de verwerende partij had mee rekening moeten houden.

Met betrekking tot het derde middelonderdeel, met betrekking tot “*de mogelijkheden tot regularisatie*”, houdt verzoeker een betoog met betrekking tot de niet-erkenning van zijn kind. Opnieuw merkt de Raad op dat verzoeker nergens aanvoert dat hij tegen deze weigeringsbeslissing beroep zou hebben aangetekend bij de familierechtbank. De verwerende partij kon dan ook terecht steunen op de vaststelling dat het kind niet werd erkend. Waar verzoeker aanvoert dat de mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts een hypothese is, betreft het wel degelijk een mogelijkheid die werd voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Het indienen van een dergelijke aanvraag houdt in dat de verwerende partij ertoe gehouden is gemotiveerd te antwoorden op die aanvraag. De Raad ziet dan ook niet waarom de verwijzing van het bestuur naar de bij wet voorziene toepasselijke procedure een schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel zou inhouden.

Verzoeker voert in het vierde onderdeel de schending aan van artikel 3 van het EVRM omdat zijn zoon H. prematuur geboren is en nog steeds bijzondere zorgen nodig heeft. Het is in principe aan de verzoekende partij om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk

maken dat de verwijdering naar het land van bestemming zal leiden tot een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad v. Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), *in casu* ten aanzien van zijn zoon. Uit de door verzoeker aangevoerde gegevens blijkt enkel dat H. op de afdeling neonatale intensieve zorg moest verblijven van zijn geboorte op 22 november 2017 tot 22 februari 2018. Hij werd nogmaals opgenomen op 2 augustus 2018. Verzoeker betoogt dat H. nog steeds bijzondere zorgen nodig heeft, maar legt geen recentere stukken voor waaruit dit kan blijken. Bovendien blijkt nergens uit dat verzoeker een rol speelt bij de eventuele medische zorgen of mantelzorg van het kind. Verzoeker verklaart zelf nog maar zeer recent terug met de moeder A.C. samen te wonen en dat het kind werd verzorgd in verzoekers afwezigheid. Verzoeker toont niet aan waarom zijn afwezigheid thans een risico op schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee zou brengen. Verzoeker maakt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT